

Soví pošta

Harry Potter byl v mnohém neobyčejně zvláštní chlapec. Už jen tím, že víc než kterékoli jiné období celého roku nenáviděl letní prázdniny. Navíc doopravdy stál o to, aby si mohl vypracovat všechny domácí úkoly, byl však nucen zabývat se jimi jen potají, uprostřed noci. A ještě ke všemu to byl čaroděj.

Byla už téměř půlnoc a Harry ležel na břiše v posteli, s příkrývkou přetaženou přes hlavu jako stan, v jedné ruce držel baterku a na polštáři měl položenou velkou rozevřenou knihu v kožené vazbě (*Dějiny čar a kouzel* od Batylidy Bagshotové). Hrotem svého brku z orlího pera přejížděl po stránce odshora dolů a zamračeně soustředěn hledal, co by mu pomohlo napsat požadovaný esej na téma *Upalování čarodějek ve čtrnáctém století – pojednání o jeho bezúčelnosti*.

Brk se zastavil nahoře u nadějně vyhlížejícího odstavce. Harry si postrčil kulaté brýle na nose o kousek výš, přisunul baterku až ke knize a četl:

Lidé nedisponující čarodějnými schopnostmi (častěji známí jako mudlové) se sice v dobách středověku nesmírně báli čar a kouzel, nebyli však příliš zdatní v jejich rozpoznávání. Při oněch vzácných příležitostech, kdy se jim podařilo chytit skutečnou čarodějkou či kouzelníkem, nepřinášelo jejich upálení sebemenší efekt. Čarodějka či kouzelník prostě pronesli základní ohněchladičí zaklínadlo a pak předstírali, že ječí bolestí, zatímco ve skutečnosti si užívali příjemného, lehce šimravého pocitu. Je dokonce známo, že Vendelína Výstřednice našla v upalování takovou zálibu, že se v různých převlecích nechala chytit celkem sedmačtyřicetkrát.

Harry si vložil brk mezi zuby a sáhl pod polštář pro kalamář a svitek pergamenu. Pomalu a nesmírně opatrně odšrouboval víčko kalamáře, namočil do něj brk a pustil se do psaní, ale každou chvíli toho nechal a naslouchal, protože kdyby někdo z Dursleyových cestou na toaletu škrábání jeho brku zaslechl, Harry by pravděpodobně celý zbytek léta strávil zamčený v přístěnku pod schody.

Právě rodina Dursleyových, kteří bydleli v domě číslo čtyři v Zobí ulici, byla důvodem, proč si letní prázdniny nikdy pořádně neužil. Strýc Vernon, teta Petunie a jejich synáček Dudley byli Harryho jediní žijící příbuzní. Byli to mudlové a na kouzla a čary pohlíželi s pozoruhodně středověkou předpojatostí. O Harryho zemřelých rodičích, kteří oba také patřili k čarodějnému cechu, pod střechou Dursleyových nikdy nepadlo ani slovo. Teta Petunie a strýc Vernon se celá léta kojili nadějí, že budou-li Harryho udržovat v co největším ponížení, dokážou z něj ty jeho čarodějné schopnosti vypudit. V tom ke své nesmírné zlosti neměli úspěch, takže nyní žili v hrůze z toho, aby někdo nezjistil, že Harry většinu z uplynulých dvou let strávil ve Škole čar a kouzel v Bradavicích. To nejhorší, na co se teď Dursleyovi zmohli, bylo, že na počátku letních prázdnin zamkli Harrymu učebnice zaklínadel, kouzelnou hůlku, kotlík a koště a zakázali mu mluvit se sousedy.

Odloučení od učebnic představovalo pro Harryho opravdový problém, protože učitelé v Bradavicích mu na prázdniny naložili pořádnou spoustu práce. Jeden z úkolů, obzvláště protivné pojednání o zmenšovacích lektvarech, dostal od profesora Snapea, kterého měl ze všech učitelů nejméně v lásce a od něhož se dalo čekat, že s radostí využije jakékoli příhodné záminky, aby mu na celý měsíc udělil školní trest. Harry se proto v prvním týdnu prázdnin chopil nabízené příležitosti. Zatímco strýc Vernon, teta Petunie a Dudley vyšli ven na předzahradku, kde se obdivovali novému služebnímu automobilu strýce Vernona (pořádně nahlas, aby to zaregistrovala celá ulice), Harry potichu sešel dolů, otevřel

pakličem zámeček přístěnku pod schody, popadl několik učebnic a schoval je ve své ložnici. Říkal si, že pokud povlečení nepokažká inkoustem, nebudou Dursleyovi vědět, že po nocích studuje čáry a kouzla.

Harry se všemožně snažil nevyvolávat se strýcem a touto žádně rozmíšky, protože už tak na něj byli pořádně nakvašení, a to jen proto, že mu pouhý týden po začátku školních prázdnin telefonoval jeden z jeho kouzelnických spolužáků.

Ron Weasley, který v Bradavicích patřil k Harryho nejlepšímu kamarádovi, pocházel z kompletně kouzelnické rodiny. To znamenalo, že se vyznal ve spoustě věcí, o nichž Harry neměl sebemenší ponětí, avšak ještě nikdy v životě netelefonoval. Obrovskou smůlou bylo, že když zavolał, zdvihl sluchátko strýc Vernon.

„U telefonu Vernon Dursley.“

Harry, který byl právě náhodou ve stejné místnosti, ztuhl, když slyšel Ronův hlas odpovědět:

„HALÓ? HALÓ? SLYŠÍTE MĚ? CHTĚL - BYCH - MLUVIT - S HARRYM - POTTEREM!“

Ron tak hulákal, že sebou strýc Vernon poplašeně škulbl, přidržel si sluchátko třicet centimetrů od ucha a zahlížel na ně se směsicí vzteku a obav.

„KDO VOLÁ?“ zaburácel rozhořčeně směrem k mluvítu. „CO JSTE ZAČ?“

„RON - WEASLEY!“ zařval Ron v odpověď, jako by se strýcem Vernonem stáli na opačných stranách fotbalového hřiště. „JSEM - HARRYHO - KAMARÁD - ZE ŠKOLY -“

Malá očka strýce Vernona se přetočila směrem k Harrymu, jehož nohy jako by zarostly do podlahy.

„TADY ŽÁDNÝ HARRY POTTER NENÍ!“ rozkřikl se a držel teď sluchátko na délku natažené paže, jako by měl strach, že vybuchne. „NEVÍM, O JAKÉ ŠKOLE TO MLUVÍTE! UŽ MI NIKDY NEVOLEJTE! NECHTE MOJI RODINU NA POKOJI!“

A praštil sluchátkem zpátky do vidlice, jako by se zbavoval jedovatého pavouka.

Hádka, která následovala, patřila k nejhorším vůbec.

„JAK SES MOHL OPOVÁŽIT DÁT TOHLE ČÍSLO LIDEM – LIDEM, JAKO JSI TY SÁM!“ zahřímal strýc Vernon a popraskal Harryho od hlavy k patě.

Ron si očividně uvědomoval, že dostal Harryho do maléru, protože už znovu nezavolał. Neozvala se mu ani Hermiona Grangerová, jeho druhá nejlepší kamarádka z Bradavic. Harry se domýšleł, že Ron Hermionu varoval, aby to nedělala, což byla škoda, protože Hermiona, nejchytřejší čarodějka v Harryho ročníku, měla mudlovské rodiče, telefonovat uměla velice dobře a dalo se počítat s tím, že bude mít dost rozumu, aby neprozrazovala, že chodí do Bradavic.

A tak se stalo, že Harry od svých kouzelnických přátel pět dlouhých týdnů neslyšel jediné slovo, a letošní léto bylo téměř stejně nesnesitelné jako to loňské. Dočkal se jen jednoho, opravdu nepatrného zlepšení: poté, co odpřisáhl, že nebude svou sovu Hedviku používat k posílání dopisů žádnému ze svých kamarádů, dostal povolení vypouštět ji na noc ven. Strýc Vernon k tomu svolil kvůli randálu, který Hedvika tropila, když byla neustále zavřená v kleci.

Harry se uprostřed pojednání o Vendelíně Výstřednici zarazil, zpozorněl a znovu nastražil uši. Ticho ve ztemnělém domě rušilo jen vzdálené chrochtavé chrápání jeho neuvěřitelně otlého bratráčka Dudleyho. Uvědomil si, že už musí být velice pozdě. Oči ho pálily únavou a napadlo ho, že by snad ten esej mohl dopsat zítra večer...

Zašrouboval uzávěr kalamáře, zpod postele vytáhl starý povlak na polštář, uložil do něj baterku, *Dějiny čar a kouzel*, svůj esej, brk i inkoust, potom vstal a všechno to schoval pod uvolněné prkno v podlaze pod postelí. Vstal, protáhl se a pohlédl na světélkující ciferník budíku, který stál na jeho nočním stolku.

Byla jedna hodina po půlnoci. Harrymu se sevřel žaludek zvláštním pocitem. Aniž by si to uvědomoval, už celou hodinu mu bylo třináct let.

K dalším věcem, které byly na Harrym neobvyklé, patřilo i to, jak málo se těšil na svoje narozeniny. Ještě nikdy v životě nedostal jediné přání. V posledních dvou letech

Dursleyovi jeho narozeniny absolutně ignorovali a nebyl jediný důvod předpokládat, že tentokrát si na ně vzpomenu.

Harry přešel temným pokojem, minul Hedvičinu velkou prázdnou klec a přistoupil k otevřenému oknu. Opřel se o parapet a chladný noční vzduch mu po dlouhé době strávené pod přikrývkou připadal jako pohlazení. Hedvika byla už druhou noc pryč; Harrymu to nedělalo žádné zvláštní starosti – nebylo to poprvé, co se tak dlouho někde zdržela – doufal však, že se brzy vrátí. Byla v tomhle domě jediným živoucím tvorem, který se při pohledu na něj netvářil, jako by ho bolely zuby.

Na svůj věk byl Harry sice stále ještě poměrně malý a hubený, za poslední rok však přece jen o pár čísel povyrosl. Na jeho uhlově černých vlasech se ovšem nezměnilo vůbec nic: ať s nimi dělal cokoli, zůstávaly vzpurně rozježené. Oči za brýlemi měl zářivě zelené a na čele měl pod vlasy jasně viditelnou tenkou jizvu, která tvarem připomínala klikatý blesk.

Ze všech neobvyklých věcí, jimiž se Harry vyznačoval, byla tahle jizva nejpozoruhodnější. Nebyla to – jak mu Dursleyovi deset let namlouvali – památka na dopravní nehodu, při níž přišli o život jeho rodiče, protože Lily a James Potterovi při žádné nehodě nezemřeli. Byli zavražděni a zavraždil je nejobávanější černokněžník za posledních sto let, lord Voldemort. Harry z téhož útoku vyvázl nepoznamenán ničím horším než jizvou na čele, když se Voldemortova kletba, která ho měla zabít, místo toho obrátila proti samotnému černokněžníkovi. Voldemort jen tak tak přežil a uprchl...

Později se s ním však v Bradavicích Harry setkal tváří v tvář. Když teď stál u temného okna a vzpomínal na to poslední setkání, musel přiznat, že má štěstí, že se vůbec svých třináctých narozenin dočkal.

Přelétl očima po hvězdnaté obloze a hledal, zda nevidí Hedviku, jak se k němu vrací třeba s mrtvou myší v zobáku a očekává, že ji pochválí. Jak tak nepřítomně hleděl přes hřebeny střech, trvalo mu několik vteřin, než si uvědomil, co vlastně vidí.

Na pozadí zlatě zářícího měsíce se rýsoval jakýsi stín, který se neustále zvětšoval; byl to nějaký podivně asymetrický tvor, který mával křídly a mířil přímo k němu. Harry nehnutě stál a pozoroval, jak se snáší pořád níž. Na zlomek vteřiny zaváhal s rukou na okenní klice a přemýšlel, jestli by raději neměl okno přibouchnout, pak ale onen bizarní tvor přelétl nad jednou z pouličních svítlen. Harry si uvědomil, co to je, a uskočil stranou.

Oknem prolétly tři sovy; dvě z nich mezi sebou přidržovaly třetí, která vypadala, že je v bezvědomí. S měkkým žuchnutím přistály na Harryho posteli; prostřední sova, velká a šedivá, se okamžitě svalila jako špalek a zůstala nehybně ležet. K nohám měla přivázaný velký balíček.

Harry bezvědomou sovu ihned poznal – jmenovala se Errol a patřila rodině Weasleyových. Bez váhání přiskočil k posteli, rozvázal provázky omotané kolem Errolových nohou, odložil balíček stranou a Errola samotného pak odnesl do Hedvičiny klece. Errol otevřel jedno kalné oko, nežřetelně zahoukal na znamení díky a začal polykat doušky vody.

Harry se otočil ke zbývajícím sovám. Jedna z nich, velká samice sovy sněžné, byla jeho Hedvika. Také ona nesla nějaký balíček a tvářila se neobyčejně potěšeně. Když ji Harry zbavoval jejího břemene, přítulně ho klovla, pak přeletěla pokoj a připojila se k Errolovi.

Třetí sovu, pohledného puštíka, Harry neznal, okamžitě mu však bylo jasné, odkud přiletěla, protože kromě třetího balíčku nesla i dopis s oficiálním znakem Bradavic. Když od ní Harry zásilku převzal, důležitě si načechrala peří, roztáhla křídla a otevřeným oknem odletla do noci.

Harry se posadil na postel, popadl balíček, který přinesl Errol, strhl z něj hnědý balicí papír a objevil dárek zabalený ve zdobném zlatém papíru a svoje úplně první přání k narozeninám. Lehce roztřesenýma rukama otevřel obálku; vypadly z ní dva kusy papíru – dopis a nějaký novinový výstřížek.

Výstřížek evidentně pocházel z kouzelnických novin zvaných *Denní věstec*, protože lidé na černobílé foto-

grafii se hýbali. Harry ho zvedl, uhladil a dal se do čtení:

HLAVNÍ CENU ZÍSKÁVÁ ZAMĚSTNANEC MINISTERSTVA KOUZEL

Artur Weasley, vedoucí oddělení zneužívání mudlovských výtvorů na ministerstvu kouzel, získal v každoroční galeonové tombole hlavní cenu Denního věštce.

Převelmi potěšený pan Weasley Dennímu věštci sdělil: „To zlato, které jsme vyhráli, věnujeme na letní dovolenou v Egyptě, kde náš nejstarší syn Bill pracuje jako odekličnač pro kouzelnickou Gringottovu banku.“

Rodina Weasleyových stráví v Egyptě měsíc a vrátí se před začátkem nového školního roku v Bradavicích, kde momentálně studuje pět jejich dětí.

Harry pohlédl na rozpohybovanou fotografii a obličej se mu roztáhl širokým úšklebkem, když viděl, jak celá devítičlenná rodina Weasleyových stojí před velkou pyramidou a zuřivě na něj mává. Baculatá malá paní Weasleyová, vysoký pan Weasley s řídnoucími vlasy, šest synů a jedna dcera, všichni (i když na černobílé fotografii to nebylo vidět) s ohnivě rudými vlasy. Přímo uprostřed snímku stál Ron, vytáhlý a hubený, se svou domácí krysou Prašivkou na rameni a s rukou kolem pasu své malé sestřičky Ginny.

Harryho nenapadal nikdo jiný, kdo by si zasloužil vyhrát velkou hromadu zlata, než právě Weasleyovi, kteří byli hrozně milí a velice chudí. Zdvihl Ronův dopis a rozložil ho.

*Alloj Harry,
všechno nejlepší k narozeninám!*

Promiň, vážně se omlouvám za ten telefonát. Doufám, že ti kvůli němu mudlové nedělali moc velké problémy. Ptal jsem se tatky a ten si myslí, že jsem neměl tak halálat.

Tady v Egyptě je to přímo senzační. Bill nás provedl po všech zdejších hrobkách a nevěřil bys, jakými kouzly je ti staří egyptští čarodějové zakleli. Mamka ani nedovolila, aby se Ginny do té poslední šla podívat. Byla tam spousta mutovaných koster mudlů, kteří se do ni vložali a kterým narostla druhá hlava a všechny možné další věci.

Ani se mi nechtělo věřit, že tatka vyhrál tombola Denního věštee. Sedm set galeonů! Většina z nich sice padne na tyhle prázdniny, ale na příští školní rok mi naši koupí novou hůlku.

Harry si až příliš dobře pamatoval, jak se stalo, že Ronovi stará hůlka praskla. Došlo k tomu, když auto, kterým oba společně letěli do Bradavic, narazilo do stromu na školním pozemku.

Vrátíme se asi tak týden před začátkem školního roku a pojedeme do Londýna koupit hůlku pro mě a nové učebnice pro všechny. Co kdybychom se tam setkali?

*Nenech se od těch mudlů deptat!
Pokus se přijet do Londýna.*

Ron

P. S.: Percyho jmenovali primusem. Minulý týden mu to oznámili dopisem.

Harry se ještě jednou podíval na fotografii. Percy, který byl v Bradavicích v sedmém a tudíž závěrečném ročníku, se tvářil ještě samoliběji než jindy. Odznak primuse si připíchl k fezu, který měl furiantsky posazený na pečlivě učesaných vlasech, a brýle s kostěnými obroučkami se mu leskly v egyptském slunci.

Harry teď obrátil pozornost k dárku a rozbalil ho. Uvnitř našel cosi, co vypadalo jako miniaturní skleněný vlček. Pod ním byl další vzkaz od Rona.

Harry, takhle je kapesní lotroskop. Pokud se v tvé blízkosti ocitne někdo, komu nemůžeš věřit, měl by se rozsvítit a roztáčit. Bill tvrdí, že je to krám, který se prodává kouzelnickým turistům, a že není spolehlivý, protože včera se u večere v jednom kuse rozsvěcel. Neuvědomil si ale, že mu Fred s Georgem nasypali do polévky chroustky.

Měj se!

Ron

Harry odložil lotroskop na noční stolek; zůstal na něm absolutně nehybně stát, přesně vyvážený na špičce, a je-

ho povrch odrážel světélkující ručičky budíku. Harry ho několik vteřin šťastně pozoroval a pak zdvihl balíček, který přinesla Hedvika.

Také v něm našel zabalený dárek, přání a dopis, tentokrát od Hermiony.

Ahoj Harry,

psal mi Ron a vyličil mi, jak telefonoval s tvým strýcem Vernonem. Doufám, že jsi v pořádku.

Já jsem momentálně na prázdninách ve Francii, takže jsem nevěděla, jak ti mám tohle poslat - co kdyby to náhodou na celnici otevřeli? Jenže pak se objevila Hedvika! Řekla bych, že se chtěla postarat o to, abys jednou pro změnu dostal něco k narozeninám. Dárek pro tebe jsem si objednala od sovi zásilkové služby na inzerát, který jsem našla v Denním věštci (nechávám si ho sem posílat, je dobré udržovat si přehled o tom, co se děje v kouzelnickém světě). Viděl jsi před týdnem tu fotografii Rona s rodinou? Usadím se, že se tam hodně naučí. Vážně mu závidím - staří egyptští čarodějové byli úžasní.

I ve zdejší historii se ale najdou zajímavé zmínky o čarodějnictví. Uplně jsem přepsala svůj esej pro dějiny čar a kouzel a zapracovala jsem do něj pár věcí, které jsem tady objevila. Doufám, že není moc dlouhý, má o dva svitky pergamenu víc, než po nás chtěl profesor Binns.

Ron říká, že bude poslední týden prázdnin v Londýně. Do staneš se tam taky? Dovolí ti to strýc s tetou? Upřímně doufám, že ano. Pokud ti to nevyjde, uvidíme se prvního září ve spěšném vlaku do Bradavic!

Všechno nejlepší!

Hermiona

P. S. Ron píše, že byl Percy jmenován primusem. Usadím se, že mu to udělalo opravdovou radost. Rona to ale asi moc nepotěšilo.